

Οι εξεγέρσεις δεν μπαίνουν σε μουσεία..

Κάθε χρόνο το ίδιο σκηνικό, βραχνιασμένα τραγούδια, χιλιοπαιγμένα ντοκιμαντέρ, λογύδρια δημοκρατίας. Κάπως έτσι η μνήμη και η παρακαταθήκη μιας εξέγερσης γίνεται γλυκερή ανάμνηση. Και ακόμα χειρότερα: οι «πρωτεργάτες» της εξέγερσης να ποζάρουν με γραβάτες, έχοντας εδώ και δεκαετίες εξαργυρώσει τα «επαναστασιακά ένσημα» τους, υπερασπιζόμενοι όχι την εξέγερση αλλά την κατοπινή τους υπαλληλική σχέση με το «δημοκρατικό πολίτευμα», ως αξιακές τους εκπώσεις και κοινωνικό συντηρητισμό που αυτές μυρίζουν. Τι πιο απαξιωτική εικόνα για την εξέγερση από αυτούς που με ευκολία περνάνε από τον κόσμο της εξέγερσης στον κόσμο της «δημοκρατίας» ασαλάκωτοι.

Όμως η ιστορία των εξεγέρσεων είναι πεισματάρα: δεν αφήνει χειραγωγούς και παρακαράκτες να μιλήσουν για νίκες και ήττες, ούτε να στηθούν ευκολόπεπτοι μύθοι. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου δεν έχει ανάγκη τους «πρωτεργάτες» τώρα και δεν τους είχε και τότε. Δεν ήταν εξέγερση του «ελληνικού λαού»: ήταν το ξέσπασμα ενός μεγάλου κοινωνικού κομματιού, πολλών χιλιάδων (κυρίως νέων) ανθρώπων. Οι οποίοι επέλεξαν να αντισταθούν, την ίδια στιγμή που ένα μεγάλο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας (δεξιοί) είτε στήριζε το καθεστώς είτε δεν αντιδρούσε από φόβο ή αδιαφορία. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου δεν μίλησε για δημοκρατία: κάποιοι μιλούσαν για δημοκρατία, κάποιοι άλλοι για σοσιαλισμό, κάποιοι για κομμουνισμό, κάποιοι για επανάσταση, ελευθερία και αταξική κοινωνία. Η εξέγερση του πολυτεχνείου δεν ήταν ο Παπαχρήστος, η Δαμανάκη, ο Λαλιώτης και οι όμοιοί τους. Ήταν οι δεκάδες χιλιάδες «ανώνυμων» ανθρώπων που συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις του καθεστώτος, έστησαν συνελεύσεις και οδοφράγματα, ανασσίνοντας ελευθερία.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973 ήταν κάτι περισσότερο από αυτά που θέλουν να μας πείσουν σήμερα τα κομματικά καπελώματα, οι σχολικές γιορτούλες μνήμης, τα copy-paste επιτεσιακά λογύδρια δημοκρατίας: ήταν μια ανάσα ελευθερίας σε μια ζωή πνιγμένη από το κακό των στρατιωτικών και τον συντηρητισμό. Ήταν η απόπειρα απελευθέρωσης και αυτοκαθορισμού. Ήταν αυτό που χρειαζόταν τότε. Και χρειάζεται ακόμα περισσότερο σήμερα...

«Τα μεγάφωνα σταμάτησαν, αλλά από τον ραδιοφωνικό σταθμό οι εκφωνητές έψελναν τον εθνικό ύμνο. «Πολύ σκληρο τέλος γι' αυτήν την εξέγερση», ξέσπασε ένας νεαρός με λυγμούς. «Άκου αδερφέ, να πεθάνεις κάτω από τους ήχους του εθνικού ύμνου...»

Σ.ΚΑΤΣΑΡΟΣ

Συγκέντρωση για την εξέγερση του Πολυτεχνείου:

Πλατεία Ελευθερίας Σάββατο 20/11 στις 17:00

Καμία ανοχή στους εθνικιστές

Καμία ειρήνη με τα αφεντικά

Μαθητές από την Ένωση Αναρχικών